Súd:	Najvyšší správny súd SR
Spisová značka:	5Sfk/25/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8020200823
Dátum vydania rozhodnutia:	14. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Petra Príbelská
ECLI:	ECLI:SK:NSSSR:2025:8020200823.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa) a členov senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. a Mgr. Petra Macha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Jozef Lopuch - Club Hotel OLYMPIA, IČO: 14 285 410, miesto podnikania: Partizánska 684/80, Poprad, právne zastúpený: JUDr. Marek Radačovský, advokát, so sídlom Žriedlová 3, Košice, IČO: 35 553 961, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101592337/2020 zo dňa 16. októbra 2020, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach sp. zn. PO-3S/28/2020 zo dňa 25. septembra 2024, takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a.

II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Daňový úrad Prešov, pobočka Poprad (ďalej len „správca dane" alebo „prvostupňový orgán") vykonal u žalobcu daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobia január 2015 až december 2015, o ktorej výsledku vyhotovil protokol č. 102117577/2018 zo dňa 24. októbra 2018. Na základe výsledkov vykonanej daňovej kontroly, protokolu a vyrubovacieho konania vydal správca dane rozhodnutie č. 100319776/2019 zo dňa 28. januára 2019, ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok") vyrubil žalobcovi rozdiel dane vo výške 2 898,85 eura na dani z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH") za zdaňovacie obdobie september 2015.

2. Proti rozhodnutiu správu dane č. 100319776/2019 zo dňa 28. januára 2019 podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 101223492/2019 zo dňa 22. mája 2019 tak, že toto rozhodnutie správcu dane zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu.

3. Správca dane po vrátení veci doplnil vo vyrubovacom konaní dokazovanie, pričom vypočul zamestnancov žalobcu, ktorí používali evidenciu tržieb v ERP v kontrolovanom zdaňovacom období, vypočul zástupcu dodávateľa systému „ASSECO BLUEGASTRO" a vykonal ústne pojednávanie so zamestnancami Colného úradu Bratislava, pričom na všetkých pojednávaniach sa zúčastnil splnomocnený zástupca žalobcu. Následne správca dane vydal rozhodnutie č. 100330332/2020 zo dňa 3. februára 2020 („prvostupňové rozhodnutie", prípadne „rozhodnutie správcu dane"), ktorým správca

dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 2 898,85 eura na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2015. Toto rozhodnutie bolo v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutím žalovaného č. 101592337/2020 zo dňa 16. októbra 2020.

4. Žalovaný sa po preskúmaní prvostupňového rozhodnutia stotožnil so závermi správcu dane, v zmysle ktorých žalobca porušil § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej aj ako „zákon o DPH") v znení neskorších predpisov tým, že nepriznal daň z pridanej hodnoty z dokladov evidovaných elektronickou registračnou pokladnicou (ďalej aj ako „ERP"), ktoré sa do prevádzkovej ani fiskálnej tlačiarne nezaznamenávali, boli tlačené na pripojenej nefiskálnej tlačiarni cez špeciálny typ platby „Hotovosť*". Tieto doklady neboli zahrnuté v kontrolných záznamoch a neboli z nich priznané tržby ani daň z pridanej hodnoty.

II. Konanie pred správnym súdom

5. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Prešove, ktorou sa domáhal, aby krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím správcu dane a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie. Zároveň sa domáhal priznania odkladného účinku správnej žalobe a priznania práva na úplnú náhradu trov konania.

6. Na základe § 3 ods. 3 písm. c) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Košiciach a z Krajského súdu v Prešove na Správny súd v Košiciach vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov. Vec bola na základe uvedenej zmeny právnej úpravy náhodným výberom pridelená senátu Správneho súdu v Košiciach.

7. Správny súd v Košiciach (ďalej aj „správny súd") rozsudkom sp. zn. PO-3S/28/2020 zo dňa 25. septembra 2024, rozhodol tak, že žalobu v zmysle § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP") zamietol ako nedôvodnú.

8. Správny súd v súlade s ustanovením § 140 SSP poukázal na odôvodnenie skôr vydaného rozsudku Správneho súdu Košiciach sp. zn. PO-3S/30/2020 zo dňa 28. novembra 2023, vo veci toho istého žalobcu, vychádzajúc z rovnakých podkladov (protokol o vykonaní daňovej kontroly, výsluchy svedkov, listinné dôkazy), totožného predmetu konania, v ktorom išlo o vyrubenie rozdielu dane z pridanej hodnoty žalobcovi za zdaňovacie obdobie apríl 2015.

9. Dôvody zamietnutia správnej žaloby vyplývajúce z odôvodnenia rozsudku sp. zn. PO-3S/30/2020 zo dňa 28. novembra 2023, ktoré majú význam pre prejednávanú vec, možno zhrnúť nasledovne. Správny súd vo vzťahu k námietke žalobcu o tom, že ani jeden svedok nepotvrdil používanie funkcie Hotovosť*, uviedol, že zo zápisníc o výsluchoch bývalých zamestnancov žalobcu je zrejmé, že títo na otázku, či používali funkciu „Hotovosť*" odpovedali: „nepamätám si". Okrem toho uviedol výpoveď svedkyne V., ktorá výslovne uviedla, že používala aj funkciu „Hotovosť*", tak ako aj bývalý zamestnanec žalobcu Z. V., ktorý uviedol, že používal obe funkcie „Hotovosť" a „Hotovosť*". Používanie tejto funkcie potvrdila aj Y. N. do zápisnice o miestnom zisťovaní.

10. Používanie funkcie „Hotovosť*" potvrdila aj technická expertíza zaistenej pokladnice z prevádzky žalobcu, ktorá to uvádza v prehľade používateľské kontá podľa jednotlivých zamestnancov a súm vystavených pokladničných dokladov typom „Hotovosť*" od 1. januára 2009 do 23. októbra 2017. Správny súd s poukazom na ustanovenie § 24 ods. 4 Daňového poriadku ako aj na ustanovenie § 17a ods. 2 zákona č. 289/2009 Z. z. a § 10 písm. c) zákona č. 652/2004 Z. z. považoval výsledky technickej expertízy za dôkazy získané v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, o ktorých dôveryhodnosti nie je namieste pochybovať. Technická expertíza preto potvrdila tlač falošných pokladničných dokladov cez funkciu „Hotovosť*". Pri tvrdení bývalých zamestnancov žalobcu s výnimkou vyššie spomenutých (W., N. a V.), že si nepamätajú, že by používali funkciu „Hotovosť*" tak nebolo možné dospieť k inému záveru ako k tomu, ku ktorému dospel správca dane. Súd ako nedôvodné vyhodnotil aj námietky žalobcu viažuce sa k technickej expertíze vykonanej v rámci veci Colným úradom Bratislava a potvrdil zákonnosť tohto dôkazu. Doplnil, že správca dane ani nie je oprávnený sám vypracovávať znalecký posudok v takýchto veciach, keďže ide o odbornú otázku vyžadujúcu si odborné

posúdenie Colným úradom Bratislava, ktorý je ako jediný štátny orgán oprávnený vykonávať technické expertízy ERP.

11. Vo vzťahu k ďalším námietkam zistenia skutkového stavu správny súd odkázal aj na odôvodnenie rozsudku Správneho súdu v Košiciach sp. zn. PO-1S/100/2020, v ktorom správny súd vyslovil záver, že doklady vytlačené cez funkciu „Hotovosť*" nemali podľa správneho súdu v celej konštrukcii ERP daňového subjektu žiadny iný význam, ako pre účely evidencie nepriznanej tržby (nemali vplyv na pohyb zásob), rátali sa však do tržby internej dennej uzávierky tak, ako keby bola tržba aj reálne prijatá, pričom do fiskálnej dennej uzávierky sa nezaznamenávali. Samotná konštrukcia týchto dokladov, ktoré obsahovali všetky náležitosti pokladničného dokladu a to aj vrátane ochranného znaku MF svedčí o tom, že ak by tieto doklady nikdy neboli tlačené tak, ako to tvrdí žalobca, potom by neobsahovali všetky náležitosti, rozpis DPH, ako aj samotný ochranný znak a boli by tlačené cez inú tlačiareň. Doklady obsahovali reálne položky a ich kombinácia na dokladoch spolu s identifikovaným poradím ich tlače, časom ich tlače, jednoznačne preukazuje, že tieto doklady boli reálne vystavované a odovzdávané zákazníkom. Z uvedených dôkazov - podľa správneho súdu - nespochybniteľne vyplýva, že doklady tlačené cez funkciu „Hotovosť*" boli tlačené, boli na nich evidované tržby a tieto neboli zaznamenané vo fiskálnej tlačiarni, ale len na internej dennej uzávierke.

12. Pokiaľ žalobca namietal konštatovanie žalovaného v zrušujúcom rozhodnutí žalovaného, že vyjadrenie Y. nie je pre rozhodnutie vo veci a pre zistenie skutkového stavu postačujúce, pre konštatovanie porušenia ustanovení § 24 ods. 3 a § 63 ods. 2 Daňového poriadku, správny súd k tomuto uviedol, že správca dane pri vydaní prvého rozhodnutia vychádzal len z expertízy a z uvedenej výpovede, pričom nevykonal návrhy žalobcu na vykonanie dokazovania. Uvedené však neznamenalo, že žalovaný vyslovil nemožnosť vyhodnotiť jej výpoveď v rámci dokazovania.

13. Ako nedôvodnú vyhodnotil správny súd aj námietku žalobcu týkajúcu sa neuvedenia adresy sídla správcu dane v protokole z daňovej kontroly, keď uviedol, že z obsahu administratívneho spisu jednoznačne vyplýva skutočnosť, že správne konanie vo veci žalobcu bolo vedené pobočkou Daňového úradu Prešov, konkrétne pobočkou Poprad a i keď uvedené je možné vnímať ako postup síce nezodpovedajúci doslovnému zneniu § 47 písm. a) Daňového poriadku, tento postup v danom prípade nemal negatívny dopad na subjektívne práva žalobcu.

14. Vo vzťahu k žalobcom namietanej nezákonnosti výsluchov zamestnancov Colného úradu, ktorí vykonali technickú expertízu, sa správny súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že išlo o svedkov, keďže títo zamestnanci nevypovedali o tom, čo vnímali vlastnými zmyslami, ale vypovedali o tom, akým spôsobom získali príručky k elektronickej registračnej pokladnici a taktiež k tomu, aby objasnili skutočnosti obsiahnuté v expertíze. Podali teda do zápisnice odborné vyjadrenie ako osoby v postavení znalca. Správny súd preto neprisvedčil tvrdeniu žalobcu o tom, že pri ich výsluchu nastal nezákonný postup, keď im bola daná možnosť vyjadriť sa k technickej expertíze v ich vzájomnej prítomnosti.

15. Ohľadne námietky žalobcu týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia vznesených námietok zaujatosti, správny súd dospel k záveru, že tieto boli tak správcom dane, ako aj žalovaným správne posúdené. Z obsahu námietok vznesených proti zamestnancom, ktorí sa zúčastnili ústneho pojednávania dňa 9. októbra 2019 vyplynulo, že tieto sa týkali iba procesného postupu namietaných zamestnancov v rámci ústneho pojednávania konaného dňa 26. septembra 2019. Správny súd v tomto kontexte poukázal na tú skutočnosť, že žalobca správnosť uvedených záverov o nevylúčení zamestnancov žalobcu v správnej žalobe nerozporoval a taktiež - na rozdiel od výsluchov jeho zamestnancov - nerozporoval zákonnosť týchto procesných úkonov, keďže vykonanie výsluchu zamestnancov Colného úradu Bratislava sám navrhol.

16. S namietanou nulitou rozhodnutia a nulitou protokolu sa správny rovnako nestotožnil. Pokiaľ v tejto časti žalobca namietal, že za jeho menom a priezviskom nie je uvedený dodatok Club Hotel OLYMPIA a z tohto dôvodu sú tak protokol ako aj rozhodnutia nulitné, nemožno s tým súhlasiť, keďže žalobcu bolo možné jednoznačne a nezameniteľne identifikovať prostredníctvom IČO, DIČ a IČ DPH.

III. Kasačná sťažnosť, stanovisko účastníkov

17. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g), h), f) SSP, v ktorej navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správnemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby kasačný súd priznal sťažovateľovi voči žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania.

18. Sťažovateľ v úvode kasačnej sťažnosti namietal porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu, že správny súd nedostatočne odôvodnil napadnutý rozsudok, nedal sťažovateľovi odpovede na otázky súvisiace so žalobnými dôvodmi a námietkami. Rovnako namietal, že správny súd nesprávne posúdil žalobnú námietku týkajúcu sa nedostatočného zistenia skutkového stavu orgánom verejnej správy, a to najmä nevysporiadaním sa s dôkazmi, ktoré vyvracajú tvrdenia žalovaného. Správny súd podľa sťažovateľa zovšeobecnil obsah vykonaných dôkazov v podobe zápisníc o výsluchoch svedkov ničím nepreukázaným tvrdením o neobjektívnosti svedkov.

19. Správny súd podľa sťažovateľa prevzal závery žalovaného bez vyhodnotenia svedeckých výpovedí, podľa ktorých svedkovia: N., M., Y., N. a M. vyvrátili zistenia ohľadom používania funkcie „Hotovosť*". Naproti tomu sťažovateľ namietal vyjadrenie svedka - Y. N., keď žalovaný vo svojom zrušujúcom rozhodnutí sám uviedol, že takéto vyjadrenie zamestnanca sťažovateľa nie je pre rozhodnutie a zistenie skutkového stavu postačujúce, pre porušenie § 24 ods. 3 a § 63 ods. 2 Daňového poriadku. Rovnako namietal, že v predmetnej veci sa nekoná o nároku sťažovateľa na vrátenie odpočtu dane, kde by znášal dôkazné bremeno sťažovateľ, ale naopak, v tomto konaní znáša dôkazné bremeno žalovaný.

20. Ďalej namietal vyhodnotenie výpovedí svedkov: V., J. a W., ktoré boli podľa jeho názoru vyhodnotené selektívne a vzhľadom na časovú diskontinuitu nemajú vplyv na skutočnosti, ktoré sa udiali v danom zdaniteľnom období. Podľa sťažovateľa svedkovia vyvrátili tvrdenia správcu dane o existencií nefiskálnej tlačiarne, nevšimli si, že by na niektorom z dokladov bolo uvedené „Hotovosť*" a zároveň popreli, že by takéto doklady vyšli z tlačiarne. Tvrdenia ohľadom funkcie „Hotovosť*" mali svedkovia predniesť po ovplyvnení obrázkom, ktorý správca dane vytiahol z „kopy papierov A4", ktoré mal správca dane na stole počas pojednávania. Zároveň podľa sťažovateľa správca dane neuviedol výpovede iných svedkov (B., N., N., M., O. B. a O.). Sťažovateľ ďalej poukázal na zápisnice správcu dane a 13 svedeckých výpovedí z obsahu ktorých má byť vyvrátená existencia nefiskálnej tlačiarne, čo podľa sťažovateľa vyvracia záver o tlačení dokladov s údajom „Hotovosť*". To, že existencia nefiskálnej tlačiarne bola zistená na miestnom zisťovaní v októbri 2017 nemá podľa sťažovateľa relevanciu vo vzťahu k danej veci.

21. Správnemu súdu sťažovateľ vytýkal aj to, že tento sa nevenoval ani tomu, že ani jeden zo svedkov nepotvrdil rozdiel medzi reálne prijatou tržbou a uzávierkou vytlačenou z elektronickej registračnej pokladnice. Je preto podľa sťažovateľa vylúčené, aby existovala akákoľvek tržba, ktorú žalovaný a správca dane označujú ako nepriznaná.

22. Správny súd podľa sťažovateľa dôkazy o existencii týchto príjmov nesprávne vyhodnotil, keďže samotná technická expertíza vypracovaná inou zložkou žalovaného nie je podľa právneho názoru samotného žalovaného dostatočným dôkazom na preukázanie existencie „ďalších" tržieb, ktoré neboli uvedené v daňovom priznaní. Žalovaný na preukázanie tvrdení ohľadom údajného prijímania tržieb podľa sťažovateľa neuvádza jediný dôkaz.

23. V tejto súvislosti poukázal na § 19 ods. 1 zákona o DPH vyjadrujúc presvedčenie, že správca dane, ako ani žalovaný nepreukázali, že by u sťažovateľa v spornom zdaňovacom období vznikol zdaniteľný príjem vo výške určenej napadnutými rozhodnutiami, keď zároveň nebolo preukázané, že došlo k dodaniu tovarov alebo služieb, za ktoré by tieto plnenia prijal.

24. Ďalej namietal, že správca dane len svojvoľne skonštatoval, že technická expertíza je pre neho dostatočným podkladom na určenie rozdielu dane, bez toho aby kriticky zhodnotil obsah expertízy, pričom samotní zamestnanci FR SR vylúčili, že technická expertíza je dôkazom o existencii prijatia tržby za dotknuté zdaňovacie obdobie. V priebehu daňovej kontroly ani vo vyrubovacom konaní pritom podľa sťažovateľa nebolo preukázané prijatie tržieb na základe dokladov, ktoré správca dane označuje ako „falošné doklady".

25. V závere namietal, že správny súd vedome prehliadol nedostatky procesných postupov správcu dane pri vykonávaní úkonov v rámci ústnych pojednávaní a tiež prehliadol formálne nedostatky protokolu

z daňovej kontroly, a to napriek tomu, že ich sám identifikoval. Zdôraznil, že samotní zamestnanci FR SR ako vypočúvané osoby v závere zápisnice z ústneho pojednávania museli podať námietky proti jej obsahu.

26. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti argumentoval v súlade so svojou predchádzajúcou argumentáciou uvedenou vo vyjadrení k žalobe a rozhodnutí žalovaného. Zároveň sa stotožnil s právnym posúdením správneho súdu a navrhol, aby kasačný súd zamietol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

27. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť pojednávanie a po preskúmaní napadnutého, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

28. Kľúčovou právnou otázkou, ktorou sa kasačný súd zaoberal, bolo posúdenie správnosti záverov správneho súdu ohľadom porušenia § 19 ods. 2 zákona o DPH zo strany sťažovateľa tým, že sťažovateľ v kontrolovanom zdaňovacom období nemal priznať daň z pridanej hodnoty z tržieb evidovaných v ERP, ktoré sa do prevádzkovej ani inej fiskálnej pamäte nezaznamenávali a ktoré boli tlačené pomocou nefiskálnej tlačiarne s použitím špeciálneho typu platby „Hotovosť*". Okrem uvedenej kľúčovej otázky bolo potrebné sa vysporiadať i s ostatnými sťažnostnými námietkami sťažovateľa, ktoré smerovali k procesu dokazovania a ktoré boli prevažne procesnej povahy.

29. Podľa § 464 ods. 2 SSP ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred kasačným súdom na základe skoršej kasačnej sťažnosti podanej tým istým sťažovateľom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na svoje skoršie rozhodnutia, a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s ich odôvodnením, ďalšie dôvody už nemusí uvádzať.

30. Kasačný súd zistil, že v prejednávanej veci je predmetom konania pred kasačným súdom takmer totožný skutkový a právny stav s rozdielom iba v označení mesiaca zdaňovacieho obdobia, ktorý bol predmetom konaní kasačného súdu a ním vydaných rozsudkov vo veciach vedených pod sp. zn. 4Sfk/25/2024 (zdaňovacie obdobie august 2015), sp. zn. 5Sfk/17/2024 (zdaňovacie obdobie október 2015), sp. zn. 5Sfk/30/2024 (zdaňovacie obdobie február 2016), sp. zn. 5Sfk/14/2024 (zdaňovacie obdobie jún 2015), sp. zn. 3Sfk/34/2024 (zdaňovacie obdobie apríl 2015), sp. zn. 3Sfk/26/2024 (zdaňovacie obdobie január 2015), sp. zn. 5Sfk/31/2024 (zdaňovacie obdobie december 2015), sp. zn. 5Sfk/33/2024 (zdaňovacie obdobie august 2017), sp. zn. 5Sfk/25/2024 (zdaňovacie obdobie máj 2017) a iných.

31. V predmetných konaniach, ktoré spočívali na obdobnom skutkovom základe, považoval kasačný súd argumentáciu sťažovateľa vo vzťahu k obdobným sťažnostným bodom za nedôvodnú a kasačné sťažnosti sťažovateľa zamietol. Kasačný súd sa s odôvodneniami týchto rozsudkov v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne, a v zmysle § 464 ods. 2 SSP už ďalšie dôvody neuvádza.

V. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

32. Kasačný súd s ohľadom na všetky uvedené skutočnosti nezistil dôvodnosť kasačnej sťažnosti, a preto podľa § 461 SSP rozhodol spôsobom, ktorý je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

33. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku. Kasačný súd sťažovateľovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v kasačnom konaní nebol úspešný. Kasačný súd nepriznal trovy konania ani žalovanému. Ten bol síce v konaní úspešný, avšak má postavenie orgánu štátnej správy a kasačný súd nevzhliadol žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by mu mali byť trovy konania v zmysle § 168 druhej vety SSP priznané.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.